

Из архива на Тодор Кавалджиев

Продължение от бр. 20

Вие знаете каква акция провеждате против НР България. Ето по-нататък и някои факти - факти, без съмнени факти, слушайте ги: „На 10 май 1960 година Гемет бил приет от кмета на град Мюнхен д-р Фогел, комуто благодарил за оказаните улеснения и грижи към изменниците. Кметът на Мюнхен му пожелал успех в подривната им дейност срещу НР България. През февруари 1959 година на сбиршице на изменниците в град Гермерсхайм поднесли приветствия и западнogerмански официални лица като професор д-р Тиме, ректор на Института за изучаване на чужди езици в Гермерсхайм. В своята реч Ервин Гайер - депутат го направили! - благодарил им от управляващата Християндемократическа партия - може би така ще го направят сега депутат - произнесена пред подобна сбирщина в Гермерсхайм през 1961 година, заявил: аз вярвам, че ние не ще бъдете изненадани от доверието, което имате от нашето правителство, че вие не сте сами в тая борба“. Какво престъпление извършил г-н Гайер! Предължава пасажът: „Със знанието и подкрепата на бонскратия власти тази измет издава и разпространява жълти вестничета - с писмех д-р Димитров казва: мисля, нашите са бели, не са жълти (бурен смях в залата) - списания и брошури, изпълнени с хули и клевети срещу наша страна и социалистическия лагер“. За социалистическия лагер не хули и клевети, ами данни. „Чрез своите издания, част от които се печатат на немски език“, слава Богу, че казват на българския народ, че имаме повече, отколкото ние имаме, „те се стараят да настройват общественото мнение на Запад срещу нашата страна, предателстват с върховните национални интереси на България, за да заслужат тридесетия сребърника на своите господари“. Ако ги знаят колко са, ще им потрепери ръката! Възниква законният въпрос, какво би било отношението на аденауеровата власт, ако те (комунистите) правели това. Я си представете, може ли да се очаква такава неща, че те могат да правят подмолни действия, възможно ли е комунистическата конспирация да прави подмолни действия?! (голям смях в залата). Невъзможно?! Те никъде не правят. Казват, че западните имали 6 400 души-шпиони в СССР. Всеки един от вас горе-долу може да си направи сметка колко хиляди, колко стотин хиляди шпиони те имат в свободния свят!

Аз ви прочетох това чисто и просто, за да ни информирам какъв страх, панически, вече има между комунистите от нашата страна, малка, но-о-о-о наистина с опасна за комунизма дейност. Защото именно нашата дейност пробуди свободния свят от тежкия летаргически сън, в който беше заспал, и в който комунизмът искаше да го свари, за да му забие ножа във врата преди още да се събуди. От нашата малка и скромна дейност свободният свят започна и разбра в края на краищата, че с комунизма мирно съжителство и разбирателство не може да има, защото ние им казваме открито като отидем при тях: - погледнете ни, ние сме резултат на мирното съжителство. Ако искате да дойдете на нашето място, заповядайте, правете мирно съжителство пък вие сега! Нашето мирно съжителство вие го

Великата задача на народното освобождение!

На общобългарско събрание, организирано от Българския национален комитет (БНК) и рота 4093 в Гермерсхайм, Германия на 29 октомври 1961 г., посветено на 10 годишнината ѝ, пред бойците и граждани реч произнася г-р Г. М. Димитров:

наложихте! Защото коалицията, която се направи в България, се направи зад моя гръб, (г-р Димитров говори с висок глас, прочувствено и с юмручни удари по катедрата) понеже съюзниците знаеха, че аз съм против всяка коалиция, в която комунистите да участват. Съюзниците не ми позволиха да се върна не-легално в България, за да мога да ориентирам и другарите си, и българския народ, след пропадането на Хитлера, какъв отпор да даде на комунизма в тоя момент! (бурни ръкопляскания).

И днеска ние им го казваме. Аз бях този, който, придружен от Никола Петков, се явихме пред американския и английски представители в София, за да им кажем, че ние трябва да отпочнем борба срещу комунизма, срещу съветския империализъм, независимо от това, че ние знаем какво ни очаква! Защото тези звънети койко нямат намерение да напуснат България, нито една от страните, преди да въведат техния диктаторски режим. Казвам им, че те ги лъжат със своето сътрудничество и чакат само войната да се свърши, за да разчистват всички демократични организации. Съюзниците бяха, които ни казваха „не“ докато трае войната, ние имаме договор. Вие трябва да останете с правителството и да не се опитваха да ме кантардирват да приема предложението - не, ами решението - на комунистите да поема министър-председателското място, комунистите да вземат външното и финансовото, допълнително, министерства, за да станем наистина играчка в ръцете на комунистическата конспирация, на съветската. Защото ние не се борихме против българските комунисти - ако беше въпрос да се борим против българските комунисти, ние нямаше нужда въобще да се борим, бе бяха капка в море. Но, ние се борихме срещу съветските военни и цивилни части, които нареждаха в България. И когато аз отказах и на регентите, и на американци и англичани, които бяха там, трябва да призная, че американският представител, към когото и днес храня най-големи симпатии, и който остана верен на приятелството си към българския народ, към нас и към нашата борба, ми заяви: Аз лично съм напълно съгласен с вас, но аз нямам такива директиви, а имам директиви да ви моля да продължите, да оставите поне сегашните министри в кабинета до завършването на войната. Аз му отговорих: Господни министри, завърши ли войната, завършва и съществуването на свободна и независима България! (бурни ръкопляскания).

На единия ден подписаха мирния договор, на другия ден арестуваха Никола Петков. Вие може да не си спомняте, но проверете датите и ще видите. Ние знаехме, защото иммахме опит, а те не знаеха, защото нямаха опит. И тогава аз казах и на регенти, пък и на моите приятели: -вие сте забъркали една каша

Д-р Г. М. Димитров

тука, сега ще я сърbate, ще я сърbаме обаче заедно. Аз не съм дошъл да бягам от отговорност, аз няма да изляза против вас, аз няма да кажа една дума за отговорност - ваша или моя, аз поемам вашата отговорност като моя отговорност. Но да се разберем не само че аз няма да вляза във властта, ами вие трябва да напуснете кабинета преди още да свърши войната. Да взимаме мерки, защото иначе България е загубена като свободна и независима страна“. Аз предупредих, аз направих това, което беше по силите ми. Затуй не само не влязох в кабинета, че ще се опитам са направя това, което може във, като свободен, неангажиран ръководител на най-голямата политическа сила в България. Не си правя илюзии, имайки предвид, че нас ни чакат най-тежките изпитания може би в историята. Говете се, говете се за опозиционна, тежка и неравна борба за минимум десет години. Забравете министърски постове, забравете всякакви официални места, тръгвайте по събрания из цялата страна, за да вдигнем духа, да можем да подготвим народа си за тая борба, да може да издържим.

Минаха десет години. Свободният свят можеше да свърши много по-рано СССР, още 1945-та година, само с една приказка на Сталин: а сега оттегли се най-напред зад границите си и тогава ние ще се демобилизираме и ще си отидем. Сталин знаеше тогава, че свободният свят имаше атомна бомба, а той нямаше нищо и че тая атомна бомба ще се изтърси над главата му и беше готов на всички отстъпки. Свободният свят не знаеше, че Сталин беше вече започнал да плете мрежата си - в самата Америка да викат назад войските по-скоро, защото войната им беше омръзнала.

Държавникът не мисли за днеска, той трябва да гледа в бъдещето. Защото ако един държавник повика войските си обратно в един момент, когато може би да даде десетки или няколко стотин хиляди жертви, може да доведе до момент, когато ще трябва да дава милиони. И затуй именно свободният свят не се решаваше досега да заеме една решителна позиция - дотогава, докогато не бъде сигурен, че наистина войната може да бъде избегната. Аз също вярвах, че, ако свободният свят притиснеш до стената и Хрущов, и хрущовци, и китайските червени бандити, и им постави ребром въпроса: - Или ще дадете и ще възстановите правата и свободите на народите си, или ще вземем необходимите мерки да помогнем на вашите народи да си установят правата и свободите, - и едните, и другите сяха да бъдат принудени да отстъпят (бурни ръкопляскания). Днес ми се струва, че този момент е пропуснат.

И днес аз съм тук не заради удоволствие и не за да подчертая, че сме предвидили развой на събитията, но да ви кажа, че от първия ден и досега всяка дума е била казана с много мъка, с много мисъл, предварителна. Защото не е лесно да

казваш на другарите си, че ги чака тежка, неравна бора, в която могат да загинат. По-лесно беше за мене да дойда и да ви говоря: - Гледайте си кефа. Свободният свят ще се разбере с комунистическия свят, ще дадат свободните избори, които са обещали в Ялта и Потсдам и ние чисто и просто с развети знамена и бели кърпички ще си тръгнем към свободна, независима и демократична България. - Аз бих желал така да ви говоря, но не е истина тая. Истината е тая, която и днеска, в тоя исторически момент, ви кажа: - Ние вече се намираме пред един от най-неизвестните моменти в разволя на борбата на живот и смърт между свободния свят и комунистическата конспирация. Как, кога може да се запази искрата - аз не мога да ви кажа. Аз нямам нито една хилядна от сведенията, които имат най-отговорните ръководители на свободния свят начело с председателя на Американските съединени щати Джон Кенеди. Но аз мога да направя към вас с чиста съвест, с отворено сърце, с братска любов, с българска откровеност, с патриотизма... (забележка: смущения в записа, две-три думи не се разбират)..., който ни е вдъхновявал и вътре, който ни е вдъхновявал и тук, в изгнание, за да можем твърдо да стъпваме и при най-тежките дни и моменти, през които минаваме.

Аз искам да ви отправя един апел. Тези, които мислят да участват в освободителната борба на своя народ, трябва да се готвят за решителни действия. Трябва най-напред да се подготвят морално, психически, за да бъдат готови след това и бойно! Тези, които искрено са готови да принесат през олтаря на свободата на своя народ всичко, което им е останало, могат да бъдат сигурни, че ще имат случая да го покажат - не чрез разни шушукания, не чрез разни предизвикателства, не чрез опити да се разстройва българското единство в чужбина, за да могат по този начин да разочароват народа вътре. Щом като 16 години не можяха да го направят, много късно е сега да го правят. Ако БНК, ако Българската рота, ако председателят на БНК и днеска октомври, 1961 година, представляват такава плашило за българския колумизъм и комунистическата конспирация в света, това показва само едно - това показва, че там, вътре, има една сила, която е останала спонтанно, непоколебимо на своята позиция, въпреки всички бесилки, въпреки всичките куршуми, въпреки всичките затвори, въпреки всичките лагери за робски труд, въпреки всичките комунистически зурли и тъпани, и въпреки всички съветски маниери и блъфове на пропаганда със сателитите и даже мегатонните бомби, които експлодират и убиват милиони техни хора. Изчисленията показват, че милиони от техните хора ще съксят живото си к десетки години. Какво го интересува комуниста колко милиони ще умрат! Някой каза никъде, че най-големи изобретатели в света са се показали китайските комунисти. Те открили най-сигурното средство по какъв начин в най-късо време могат да уморят най-голяма част от своя народ. Защото не могат нито да го хранят, нито да го командват, нито пък да му дадат отговор на въпросите, които им поставя.

Братя и сестри,
Моят апел е кратък: Всички повече от всякога създавайте национално единство.
На стр. 6

На българската политическа сценавъзкръсна

От стр. 1

Реабилитирайте и възстановете добрите имена на останалите живи техни последователи, страдали толкова дълго невинни и без причина, освен за своите убеждения;

Амнистирайте все още намиращите се в затворите и прокудените в чужбина по политически причини български граждани, реабилитирайте ги и позволете да се завърнат по родните огнища, за да можем всички заедно с общи усилия да градим бъдещето на Родината и да лекуваме раните ѝ.

Нека да покажем пред света, че България е една цивилизована и правова държава, че българският народ е един цивилизован народ. От това ще спечели само България, ще спечелим всички. Нека не се забравят думите на големия славянин Масарис: „Няма демокрация без опози-

ция. Другото е само лъжа и заблуждение“.

ЗАБЕЛЕЖКА:
Подписалите горното са частни лица, а не членове на група или организация.

Тодор Костов КАВАЛДЖИЕВ, икономист в град Стара Загора; Желязко Господинор ТУРЛАКОВ, пенсионер от с. Раздел, Хасковска област; Диню Михалев ГЕНОВСКИ от гр. Стара Загора; Петър Минева ВЛАЕВ, пенсионер от гр. Стара Загора; Минчо Йовчев МИНЧЕВ, техник от гр. Стара Загора; Боню Костов РАЙЧЕВ, електротехник от гр. Стара Загора; Пейко Славов МИНКОВ, механик от гр. Стара Загора; Симон Колев СИМАНОВ, ветеринарен фелдшер от гр. Стара Загора; Минчо Георгиев НЕЙКОВ, пенсионер от гр. Стара Загора; Антон Стоянов КОЛЕВ, пенсионер от Стара Загора; Желю Динев ЖЕЛЕВ, пенсионер от с. Сърнево, Хасковска област; Ди-

митър Михалев ДИМИТРОВ, пенсионер от с. Сърнево, Хасковска област.

18 май 1989 г.“

ЮНСКИ ПРИЗИВ НА БЪЛГАРСКИТЕ ДЕМОКРАТИ

Още за реабилитирането на Никола Петков...

На 11 юни 22-ма репресирани българи (земеделци-николапетковисти) от различни краища на България отиват в историческата Славовица да почетат паметта на големия български държавник и реформатор Александър Стамболийски. Те пишат Прозвън към Държавния съвет, Народното събрание и вестник „Работническо дело“.

Този „Призив от Славовица“ завършва така:

„Приветстваме и гласовете на нашите съмишленици за реабилитирането на Никола Петков и всички репресирани, а също така и всички демократични формации, обявили се за преу-

ройството.

Ние специално приветствуваме Дискусионния клуб на независимите интелектуалци, писатели, художници и артисти, цялата ни творческа интелигенция, както и световната интелигенция, носителка на научно-техническата революция.

Приветствуваме Хелзинските и Виенските споразумения, както и Всеобщата декларация за правата на човека.

Горещо приветствуваме преустройството в СССР и останалите социалистически страни.

Нашият девиз е - труд, чест, родолюбие, наука и хуманизъм. 11 юни 1989 г., село Славовица, Пазарджишко.

Подписаха:
Иван Гинчев - с. Обнова, Плевенско; Георги Джорджев - Русе; Крум Хорозов - Русе; Христо Запрянов Димитров; Жеко Стоянов Иванов - Ямбол; Димитър Балчев Петров - София; Дончо

Атанасов Дойчев - Димитровград; Генко Йорданов Генков - Хасково; Петър Георгиев Батинков - Асеновград; Георги Делчев Сталев - Черногорово, Хасковско; Тако Иванов Караиванов - Димитровград; Димитър Иванов Баталов - Пловдив; Тодор Тодоров Стойчев - Шумен; Йордан Митков Чукавски - Пловдив; Петър Димитров Попиванов - Куклен, Пловдивско; Петър Василев Танчев - с. Баня, Пловдивско; Рачо Драгиев Димитров - с. Каравелово, Плевенско; Георги Атанасов Приматаров - Асеновград; Тончо Димитров Тонев - Пловдив; Иван Павлов - Долнослав, Пловдивско; Георги Илиев Шопов - Солнослав, Пловдивско.“

Призивът е записан на касета от Жеко Стоянов с неговия глас и предаден по телефона в Марсилия, препредаден после от Искър Шуманов в САЩ за печат и за разпространение по радио „Свободна Европа“.